

kétharmadának igen szavazatára van szükség.

4./2013. (05. 03.) Küldöttközgyűlési határozat: A Küldöttközgyűlés az Alapszabály módosítását az előterjesztett formában elfogadja.

A szavazáson jelen van 54 fő küldött. Szavazatok: 50 igen, 0 tartózkodás, 4 nem.

Az egyebek napirendi pontban Kosztika Miklós ismertette az Életfa kitüntetésre leadandó javaslatok határidejét, ami 2013. június 10. Lomniczi Gergely felhívta a figyelmet az Év Erdésze Verseny, a Vándorgyűlés és az Erdők Hete időpontjára, valamint a 2013. évben választott Év Fájára.

Az ülés végén Zambó Péter elnök megköszönte a nagy létszámban megje-

lent küldöttek aktív részvételét, és bezárta a Küldöttközgyűlést.

kmf.

Zambó Péter
elnök

Lomniczi Gergely
jegyzőkönyvvezető

Hitelesítők:

Holdampf Gyula
Csepányi Péter

Török Miklós
(1941–2013)

Mély fájdalommal értesültünk, hogy 2013. március 30-án, életének 73. évében váratlanul elhunyt Török Miklós, az Erdészeti Tudományos Intézet nyugalmazott csoportvezető technikus.

1941. január 23-án második gyerekként született Jászapátiban, apai nagyszülei házában. Édesapja akkor még katona volt. Általános iskoláit Rákoskeresztúron, Rákoshegyen, a 7. és a 8. osztályt a Fővárosi Fiúotthon Szobi Intézetében végezte el.

Középiskolába a Soproni Erdészeti Technikumba jelentkezett, Debrecenbe vették fel és 1955 őszén Szegeden kezdett, mivel az iskola időközben Szegedre költözött.

1959-ben kitüntetéssel végezte el a Szegei Erdészeti Technikumot. 1968-as önéletrajzában írta: „Szerettem volna továbbtanulni, de anyagi lehetőségeim ezt nem engedték meg. Szüleim rajtam kívül még 6 kiskorú testvéremet nevelték.”

1959-től a Cserháti Állami Erdőgazdaság Salgótarjáni Erdészeténél előbb a medencési, majd a salgói kerületben kerületvezető munkakörben dolgozott. 1961. október 13-án bevonult Gyöngyösre katonának, majd átvezényelték Vácra, ahol elvégezte a Híradós Tartalékos Tiszti Iskolát. Leszerelése után ismét a volt kerületében kezdett dolgozni, 1965-től fahasználati műszaki vezetőnek nevezték ki, amiből nemsokára fagyártmány-termelő, szállító, értékesítő műszaki vezetői beosztás lett. 1967-ben megnősült, de lakásgondok miatt munkahelyet kellett változtatnia.

1967-től az Erdészeti Tudományos Intézet Erdőművelési és Fatermési Osztályán dolgozott. Feladata volt az erdei-, fekete- és lucfenyő fatermési és erdőnevelési hosszú lejáratú kísérleti területek létesítése, faállomány-felvétele, az esedékes nevelővágások kijelölése, a kísérleti területek fenntartása. Az osztályon 1967-től kezdődött a fenyő, ültetési hálózati, hosszú lejáratú kísérleti blokkok létesítése, ebből 11 erdeifenyő (64 ha) és 2 feketeifenyő (18 ha) kísérleti blokk kitűzését és ültetését irányította. Ettől kezdve végezte e területek rendszeres faál-

lomány-felvételeit, nevelővágás-jelölését, fenntartását.

1972-től látta el a lucfenyő IUFRO törzszám-tartási és ültetési hálózati hosszú lejáratú kísérleti blokkok, illetve területek folyamatos faállomány-felvételeit, nevelővágás-jelölését és fenntartását. 1985-től 1993-ig tevékeny szerepet vállalt a nemesnyár kísérleti területek felvételében és kezelésében is. Ezen kívül alkalmanként részt vett kocsányos tölgy, bükk, cser és kőris hosszú lejáratú kísérleti területek faállomány-felvételében.

Közreműködött az erdei-, fekete- és lucfenyő fatermési táblák, valamint erdőnevelési modelltáblák szerkesztéséhez szükséges alapadatok felvételében, feldolgozásában és rendszerezésében, a fenyőtermelési rendszerek kidolgozásában. Mindezen felül rendszeresen dolgozott az Erdőművelési és Fatermési Osztály monitoring rendszerű vizsgálataiban, illetve megbízásos munkáiban.

Munkáját rendkívüli szakmai elhivatottsággal végezte. A munkája volt az élete. Lelkiismeretes, precíz munkájával példát mutató mindenkorai munkatársainak, akiknek betanulását a legmesszebbmenően segítette, támogatta, és akik megbecsülését, tiszteletét, szeretetét méltán kiérdemelte.

Kimagasló színvonalú munkájával meghatározó módon járult hozzá az Erdészeti Tudományos Intézetben végzett faterméstani kutatások eredményeihez.

2003-ben vonult nyugdíjba, mint az ERTI legtapasztaltabb és szakmáját leginkább szerető technikus.

Három alkalommal részesült a Kiváló Dolgozó kitüntetésben (1964, 1965, 1968) és három alkalommal (1972, 1984, 1989) miniszteri dicséretben.

Nem csak a munkában, de családi életében is példamutató módon élt, lánya, testvérei és tágabb családjáé mindig számíthatnak segítségére, ahogy testvére jellemezte „kősziklaként” támaszkodhattak rá.

Felesége 1995-ben meghalt, ettől az időtől zárkózottabb, magányosabb lett. A kapcsolatot osztálytársaival és korábbi munkatársaival azonban megtartotta, szervezője volt az évenkénti rendszeres osztálytalálkozóknak, ahol legendásan jó memóriájával mindig pontosan tudta felidézni a középiskolai élményeket. Rendszeresen részt vett az egyesületi és a szakmai rendezvényeken.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1957-től volt tagja.

2013. április 23-án helyezték örök nyugalomra a Farkasréti temetőben, családjá, rokonai, szomszédjai, az ERTI munkatársai és osztálytársai kísérték utolsó útjára.

Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Veperdi Gábor - Sipos Géza

Jávorszky László
(1962–2013)

Erdésztechnikus, kerületvezető erdész, erdészeti vállalkozó.

1962. november 7-én erdész családban született. 2013. április 18-án váratlanul bekövetkező haláláig a szeretett erdejének szentelte életét.

2001. június 30-án érettségi után kezdte munkáját az Erdészeti Tudományos Intézet Püspökladányi Kísérleti Állomásának Arborétumában.

Előbb mint fizikai munkás, majd a Szegei Technikum elvégzése után, mint technikus, kutatási ügyintéző.

Azt követően, hogy Farkassziget erdészeti kezelését átvette a kutatóintézet, az erdő komplex kezelése mellett, az ő feladata volt a nagy múltú kísérletek gondozása, mérések, észlelések végzése, az arborétum fenntartása, látogatók fogadása és vezetése is.

Ebben a feladatkörben édesapja nyomdokaiba lépett, aki a FEFAG Püspökladányi erdészeténél volt kerületvezető erdész.

Hosszú éveken át lelkiismeretesen végezte a kísérleti állomáson folyó meteorológiai észleléseket, üzemeltette az erdővédelmi megfigyelő hálózat részét képező fénycsapdát.

Bár az elmúlt évtizedek átalakulásai az intézettől való elválásra kényszerítették, egészségi állapotának megromlásáig – mint vállalkozó – szeretett Farkasszigetében élt és dolgozott tovább.

Vállalkozóként végezte és vezette a farkasszigeti erdő és arborétum kezelését.

Szakmai tanácsaival önzetlenül segítette a térség magán erdőgazdáinak munkáját.

Rokkant nyugdíjasként életét az erdőjárás és a horgászat töltötte ki.

Egy kisebb baleset követő hirtelen halála minden ismerőst megdöbbentette.

Munkája nyomát hosszú időn át őrzik majd a farkasszigeti erőállományok, valamint kollégái, ismerősei emlékezete.

Csiha Imre